

Arrest

nr. 235 731 van 30 april 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn en die handelt als wettelijke vertegenwoordiger van het minderjarig kind X, op 13 januari 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 21 november 2019 houdende de weigering van een humanitair visum.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaten D. MATRAY en S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 12 mei 2015 wordt aan mevrouw S. A. A., de tante van de verzoekende partij, in Roemenië de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Op 3 augustus 2015 verklaart mevrouw S. A. A. zich voor de eerste keer vluchteling in België. Op 15 juni 2016 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Op 20 oktober 2016, bij arrest nr. 176 666, weigert ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Op 17 november 2016 verklaart mevrouw S. A. A. zich opnieuw vluchteling in België. Op 9 december 2016 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van

inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Op 22 maart 2017, bij arrest nr. 184 198, verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep. Op 20 oktober 2017 verklaart mevrouw S. A. A. zich opnieuw vluchteling in België. Op 18 december 2017 wordt zij door de commissaris-generaal als vluchteling erkend.

1.2 Op 10 mei 2018 dient de verzoekende partij, die minderjarig is, bij de Belgische diplomatieke of consulaire post te Kampala (Oeganda) een aanvraag in tot het bekomen van een visum lang verblijf (type D) om humanitaire redenen, teneinde haar tante, mevrouw S. A. A., te vervoegen.

1.3 Op 21 november 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende de weigering van een humanitair visum. Dit is de bestreden beslissing, die op 13 december 2019 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

“(…) Commentaar:

Aangezien betrokkene, 6 jarige Somalische, zich bij haar meerderjarige Somalische TANTE (zus overleden moeder) in België wenst te vestigen kan zij niet genieten van gezinshereniging op basis van art.10 van de wet van 15.12.1980, deze categorie van aanvragers is niet voorzien in de wet. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag, waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat. De afgifte betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge bij de beslissing tot toekenning van een dergelijk visum, het betreft een gunst en geen recht. De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM welke betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven, absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU dan ook niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet welke overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM.

Tevens zijn er geen bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen. Betrokkene bewijst immers niet dat zij financieel afhankelijk is van de in België verblijvende persoon en legt immers geen gelegaliseerde attesten van de autoriteiten in het land van herkomst voor die kunnen bewijzen dat zij in het land van herkomst geïsoleerd leeft en dus geen familieleden meer heeft die voor haar kunnen zorgen en/of financieel voor kunnen opkomen. Betrokkene toont niet aan dat de in België verblijvende persoon haar enige (financiële) steun is of dat zij op regelmatige en vaste basis contact onderhouden. Er werd geen enkel bewijs van een duurzame relatie voorgelegd met de te vervoegen persoon in België. Er werd geen enkel geldend bewijs voorgelegd dat betrokkene door haar TANTE gesteund wordt bvb door financiële steun vanuit België of enige andere bewijzen van welke aard dan ook. Er werden enkel twijfelachtige documenten en verklaringen voorgelegd die niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid getoetst kunnen worden. De authenticiteit van de documenten 'geboorteakte' en het certificaat van overdracht van de ouderlijke verantwoordelijkheid kunnen niet geverifieerd worden, gezien de afwezigheid van nationale instellingen in Somalië, waardoor deze documenten niet voldoen aan de voorwaarden opgelegd volgens het internationale recht om gelegaliseerd te worden. Er werden geen wettelijk geldende bewijzen voorgelegd betreffende het overlijden van de ouders, op basis van de voorgelegde documenten zou de vader nog in leven zijn.(verdwenen). Betrokkene toont dus niet aan geïsoleerd te zijn in het land van herkomst en dat er niemand is die voor haar kan zorgen. In deze dient te worden opgemerkt dat de te vervoegen TANTE in het kader van haar asielprocedure op 28/10/2015 verklaarde dat haar ouders op dat moment nog in leven waren, en dat het document 'Certificaat Transfer van Verantwoordelijkheid van de Somalische WARDHIG rechtbank aangeeft dat de moeder overleed na de geboorte en de vader van betrokkene daarna verdween. Hieruit blijkt dat betrokkene nog een levende vader heeft en vermoedelijk nog andere tantes en ooms.

Dergelijke tegenstrijdigheden komen de geloofwaardigheid van de visumaanvraag vandaag niet ten goede en kan de Dienst Vreemdelingenzaken geen correcte inschatting verschaffen over de algemene familiale levensomstandigheden van aanvraagster in Somalië. Er zijn gelet op bovenstaande sterke aanwijzingen dat betrokkene helemaal niet familiaal geïsoleerd is.

Het feit dat er voor betrokkene een asielaanvraag werd ingediend in Oeganda duidt erop dat zij zich niet geïsoleerd in een prangende humanitaire situatie bevindt, aangezien zij zich nu in een zone bevindt,

waarbij zij op bescherming van de lokale autoriteiten in Oeganda kan rekenen. Zonder elementen die duidelijk duiden op een prangende humanitaire situatie, op een familiaal isolement, en een zekere afhankelijkheid ten opzichte van de te vervoegen persoon / TANTE zou de afgifte van een humanitair visum betreffende deze aanvraag een omzeiling van de procedure gezinshereniging inhouden. Zoals aangehaald is gezinshereniging tussen Niet Europese niet -TANTES niet voorzien in de Belgische vreemdelingenwet en worden humanitaire visa slechts in zeer uitzonderlijke gevallen uitgereikt. Indien nodig kan betrokkene door de TANTE vanuit België financieel gesteund worden via internationale geldoperatoren zoals Western Union, Moneygram of andere kanalen. Materiele of andere hulp kan eventueel verzonden worden via DHL of andere internationale koeriersbedrijven. Contact houden kan steeds via de moderne communicatiekanalen zoals WhatsApp en andere. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd. Niet alle voorwaarden werden nagekeken. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. (...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Over de ontvankelijkheid

De vraag of mevrouw S. A. A. de verzoekende partij, die minderjarig is, kan vertegenwoordigen in de huidige procedure, is zodanig nauw verweven met het onderzoek van het beroep en het onderzoek van de bij de aanvraag voorgelegde stukken, dat een onderzoek van het beroep zich in ieder geval opdringt.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Zij zet in haar verzoekschrift onder meer het volgende uiteen:

"II.1.1. De verwerende partij heeft de aanvraag tot humanitaire visum geweigerd omdat zij stelt de voorgelegde documenten niet te kunnen aanvaarden; Zij stelt dat de authenticiteit van deze documenten niet kan worden geverifieerd.

Zij stelt het volgende in haar beslissing : (...)

De verzoekende partij is verbaasd te lezen dat verwerende partij meent dat er geen authentieke Somalische documenten zouden bestaan. (...)

II.1.2 De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn. (...)

II.1.3. De verwerende partij is dan ook niet ernstig daar waar zij stelt de documenten niet te weerhouden waaruit lijkt dat de tante van verzoekende partij thans haar wettelijke voogd is. Op deze manier maakt zij het verzoekende partij onmogelijk om te bewijzen dat zij niemand anders heeft en dat zij de zorg van haar tante nodig heeft.

Evenmin is duidelijk hoe zij meent dat een verdwenen vader voor zijn dochter zou kunnen zorgen. Dit raakt echt kant noch wal!

Zeer frappant is dat de verwerende partij weigert rekening te houden met de verklaringen uit het asioldossier van de tante van de verzoekende partij.

Zo stelt het UNHCR (*The “Essential Right” to Family Unity of Refugees and Other in Need of International Protection in the Context of Family Reunification*, januari 2018 - zie <http://www.refworld.org/cgi-bin/texis/vtx/rwmain?docid=5a902a9b4>):

(p. 71) *It would therefore seem more appropriate, taking into account the special situation of refugees and their family members seeking to reunite, to expect them to make their identity and/or family relationship probable rather than proven and to allow for the benefit of the doubt, just as has been recognized by the ECtHR to be the case for asylum-seekers. Where country of origin information used for assessing asylum claims indicates that there are difficulties accessing the authorities or obtaining documentation in the country of origin, this can also be seen as an indication of the likely similar problems in the family reunification context and allowances should accordingly be made.*

Verzoekende partij heeft de indruk hier het “nadeel” van de twijfel te krijgen, dit in weerwil tot de UNHCR-aanbevelingen...

De tante van de verzoekende partij stelde immers tijdens haar eerste asielgehoor reeds dd. 28.10.2015, p. 7 (stuk 4):

Kind van mijn overleden zus, waarvoor ik ook zorg A. N. S. (...)

In de bestreden beslissing houdt hier geen rekening mee, doch verliest zich integendeel in losse speculaties, die ingaan tegen de door de verzoekende partij voorgelegde documenten: (...)

Zo volgt uit de rechtspraak van het EHRM nochtans de plicht om een zekere geloofwaardigheid toe te dichten aan de verklaringen over de gezinsbanden van het familielid tijdens de asielprocedure, gelet op het feit dat de lidstaat het familielid een beschermingsstatus heeft toegekend.

*Zo moest er volgens het Hof in twee zaken inzake een gezinshereniging met een vluchteling in Frankrijk rekening worden gehouden met andere bewijselementen die overeenkomen met de coherente verklaringen over de familiebanden sedert de asielaanvraag bij de asielinstanties. “De aanvrager kon redelijkerwijze verwachten dat deze zou getuigen van zijn vroegere gezinsleven en dat de nationale autoriteiten er voldoende aandacht aan zouden besteden” (EHRM, *Tanda-Muzinga t. Frankrijk*, 10 juli 2014, nr. 2260/10, §79, *Mugenzi t. Frankrijk*, 2014, 10 juli 2014, 52701 / 09, §59)*

*Het EHRM verwijst in deze rechtspraak tevens naar het voordeel van de twijfel dat wordt toegepast op asielzoekers: “(...) gezien de bijzondere situatie waarin zij zich bevinden, moeten zij in veel gevallen het voordeel van de twijfel krijgen wanneer men de geloofwaardigheid van hun verklaringen en de documenten die ter ondersteuning daarvan worden ingediend, beoordeelt” (EHRM, *F.N. en anderen t. Zweden*, 18 december 2012, nr. 28774/09, §67 en EHRM, *Mo.P.t. Frankrijk*, 30 april 2013, nr 55787/09 in EHRM, *Tanda-Muzinga t. Frankrijk*, 10 juli 2014, nr. 2260/10, §69 en EHRM, *Mugenzi t. Frankrijk*, 2014, 10 juli 2014, 52701/09, §47).*

De houding van de verwerende partij valt hier niet mee te rijmen.

II.1.4. De thans bestreden beslissing schendt dan ook op manifeste wijze de materiele motiveringsplicht en artikel 9 van de vreemdelingenwet.”

4.2 In haar nota met opmerkingen antwoordt de verwerende partij hierop het volgende:

“Stelling verzoekende partij

1. Verzoekende partij hekelt de motivering in de bestreden beslissing dat zij geen draagkracht kan geven aan de voorgelegde documenten daar de authenticiteit ervan niet kan worden geverifieerd. Hierdoor wordt aan verzoekende partij niet, in weerwil van de UNHCR aanbeveling, de vluchteling ‘het voordeel van de twijfel’ te geven. Zij meent het niet ernstig dat de documenten waaruit blijkt dat de tante van verzoekende partij haar wettelijke voogd is niet weerhouden werden.

Om deze reden ziet verzoekende partij artikel 9 Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht geschonden. (...)

Weerlegging

Ten aanzien van de verenigde middelen

1. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

De materiële motiveringsplicht verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is Uw Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Uw Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

Het gegeven dat verzoekers het niet eens zijn met de redenering van verwerende partij doet geen afbreuk aan de afdoende en pertinente motivering van de beslissing.

De motivering die aan de basis ligt van de bestreden beslissing vindt tevens steun in de aan Uw Raad voorgelegde stukken, zodat geen schending van de materiële motiveringsplicht blijkt.

In casu geeft de motivatie van de beslissing aan dat verwerende partij op gedetailleerde en uitgebreide wijze de belangrijkste elementen opgeworpen in de verblijfsaanvraag van verzoeker heeft onderzocht, en afdoend en adequaat de motieven heeft uiteengezet waarom zij van oordeel is dat deze elementen geenszins als bijzondere humanitaire elementen kunnen worden beschouwd die de afgifte van een visum op basis van artikel 9 en 13 Vreemdelingenwet kunnen rechtvaardigen.

Verwerende partij meent dat voor zover het middel uw Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats van deze van de overheid te stellen, het middel verworpen dient te worden.

Bovendien, als de burger meent dat de materiële motivatie geschonden is door het bestuur, moet hij aantonen dat de feiten waarop de bestreden beslissing zich baseert onjuist zijn, of dat de conclusies die het bestuursorgaan hieruit leidt onredelijk zijn⁴. In casu is zulk bewijs niet voorgelegd.

2. De bestreden beslissing werd genomen op basis van de artikelen 9 en 13 van de wet van 15 december 1980.

Het artikel 9 van de Vreemdelingenwet geeft aan dat: (...)

Verder preciseert het artikel 13 van de Vreemdelingenwet: (...)

De bestreden beslissing geeft echter duidelijk aan dat verzoekende partij niet onder het toepassingsgebied valt van het artikel 10 Vreemdelingenwet. Er is immers geen categorie voorzien van personen waaronder verzoekende partij zouden kunnen ressorteren.

Verwerende partij heeft dan ook terecht besloten dat "geen bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen"

Hierbij merkt verwerende partij nog op dat de afgifte van een humanitair visum niet van rechtswege wordt toegestaan en dat dit slechts kan gebeuren op individuele basis in uitzonderlijke gevallen en dit gebaseerd op een gestaafde en gefundeerde aanvraag waarvan er inderdaad geen volledige lijst van

bewijzen of motieven bestaat. De toekenning van een humanitair visum is immers een gunst en geen recht. (...)

In het op heden voorliggende vernietigingsberoep werpt verzoekster zich op een gezinsleven met de te vervoegen persoon, haar tante. Per verzoekschrift wordt voorgehouden dat Mevrouw S(...) A(...) A(...), de tante van verzoekende partij in België erkend vluchteling, haar wettelijke voogd is. Echter wordt in de visumaanvraag door verzoekende partij zelf onder legal guardian, M(...) A(...) M(...) vermeld, de naam van haar oom (stuk 1). Gezien de oom de wettelijke voogd is van verzoekende partij, herinnert verwerende partij eraan dat nichten niet kunnen genieten van gezinshereniging op basis van artikel 10 Vreemdelingenwet, gezien deze categorie van aanvragers niet voorzien is in de wet. (...)

Uit het administratief dossier volgt dat verzoekende partij minstens met haar twee nichten, de zussen van de te vervoegen persoon en meerdere andere neven en nichten in Kampala verblijft. Huiruit volgt dat verzoekende partij kennelijk niet geïsoleerd leeft in het land van verblijf Oeganda. (...)

5. Geenszins toont verzoekende partij aan dat verwerende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Verwerende partij meent dat voor zover het middel uw Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats van deze van de overheid te stellen, het middel verworpen dient te worden.

6. Het beroep is ongegrond.”

4.3 De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, met name de artikelen 9 en 13 van de vreemdelingenwet.

Het voormelde artikel 9, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 13 luidt als volgt:

“§ 1. Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België. (...)

§ 2. Op aanvraag van de betrokkene wordt de verblijfstitel door het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats verlengd of vernieuwd, op voorwaarde dat die aanvraag werd ingediend vóór het

verstrijken van de titel en dat de minister of zijn gemachtigde de machtiging voor een nieuwe periode heeft verlengd of de toelating tot verblijf niet heeft beëindigd.

De Koning bepaalt binnen welke termijnen en onder welke voorwaarden de vernieuwing of de verlenging van de verblijfsvergunningen moet worden aangevraagd. (...)"

In casu diende de verzoekende partij op 10 mei 2018 een aanvraag in tot het bekomen van een visum lang verblijf (type D) om humanitaire redenen, teneinde haar tante S. A. A., een in België erkend vluchteling, te vervoegen. Op het moment van de aanvraag was de verzoekende partij vijf jaar.

Op 21 november 2019 weigert de gemachtigde om het visum toe te kennen. Op het moment van het nemen van de bestreden beslissing was de verzoekende partij zes jaar.

De gemachtigde wijst vooreerst erop dat de verzoekende partij niet kan genieten van gezinshereniging in de zin van artikel 10 van de vreemdelingenwet, omdat deze categorie van aanvragers (een minderjarige nicht van de referentiepersoon) niet is voorzien in de wet. Hij benadrukt dat de afgifte van een humanitair visum niet van rechtswege wordt toegestaan en enkel kan plaatsvinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag, waarbij er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat. Hij benadrukt verder dat de afgifte een discretionaire bevoegdheid betreft met een brede appreciatiemarge, en dat het een gunst en geen recht betreft. Vervolgens zet hij uiteen waarom de weigering tot afgifte van een humanitair visum niet in strijd is met de bepalingen van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Vervolgens oordeelt de gemachtigde dat er geen bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig zijn die de afgifte van een humanitair visum op grond van de artikelen 9 en 13 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen. Hij geeft daarbij aan dat de verzoekende partij niet bewijst dat zij financieel afhankelijk is van de in België verblijvende persoon (met name haar tante), en dat zij geen gelegaliseerde attesten van de autoriteiten in het land van herkomst neerlegt die kunnen bewijzen dat zij in het land van herkomst geïsoleerd leeft en dus geen familieleden meer heeft die voor haar kunnen zorgen en/of financieel voor haar kunnen opkomen. Volgens de gemachtigde toont de verzoekende partij niet aan dat haar tante in België haar enige (financiële) steun is of dat zij op regelmatige en vaste basis contact onderhoudt. De gemachtigde wijst erop dat er geen enkel bewijs van een duurzame relatie met de tante in België werd voorgelegd, ook geen enkel geldend bewijs dat de verzoekende partij door haar tante wordt gesteund, bijvoorbeeld door financiële steun vanuit België, of enige andere bewijzen van welke aard dan ook. Volgens de gemachtigde werden enkel twijfelachtige documenten en verklaringen voorgelegd die niet op hun feitelijkheid of waarachtigheid kunnen worden getoetst. In dit verband geeft de gemachtigde aan dat de authenticiteit van de voorgelegde geboorteakte en van het voorgelegde certificaat van overdracht van ouderlijke verantwoordelijkheid niet kan worden geverifieerd, gelet op de afwezigheid van nationale instellingen in Somalië, waardoor deze documenten niet voldoen aan de voorwaarden opgelegd volgens het internationale recht om gelegaliseerd te worden. Hij stelt verder dat geen wettelijk geldende bewijzen zijn voorgelegd van het overlijden van de ouders, op basis van de voorgelegde documenten zou de vader in leven zijn (verdwenen). De gemachtigde overweegt dat de verzoekende partij dus niet aantoonbaar geïsoleerd te zijn in het land van herkomst en dat er niemand is die voor haar kan zorgen. Vervolgens merkt de gemachtigde in dit verband op dat de referentiepersoon in het kader van haar asielprocedure op 28 oktober 2015 verklaarde dat haar beide ouders op dat moment nog in leven waren, en dat een Somalische rechtbank in het "*certificaat transfer van verantwoordelijkheid*" aangeeft dat de moeder overleed na de geboorte en de vader van betrokkene daarna verdween. Volgens de gemachtigde blijkt hieruit dat de verzoekende partij nog een levende vader heeft en vermoedelijk nog andere tantes en ooms. Vervolgens stelt de gemachtigde dat dergelijke tegenstrijdigheden de geloofwaardigheid van de visumaanvraag vandaag niet ten goede komen en kan hij geen correcte inschatting maken van de algemene familiale levensomstandigheden van de verzoekende partij in Somalië. De gemachtigde besluit dat er, gelet op het bovenstaande, sterke aanwijzingen zijn dat de verzoekende partij helemaal niet familiaal geïsoleerd is.

In een derde onderdeel wijst de gemachtigde erop dat voor de verzoekende partij een asielaanvraag werd ingediend in Oeganda en dat dit erop duidt dat zij zich niet geïsoleerd en in een prangende humanitaire situatie bevindt. Zij bevindt zich volgens de gemachtigde immers in een zone waarin zij op de bescherming van de lokale autoriteiten in Oeganda kan rekenen. De gemachtigde besluit dat, zonder elementen die duidelijk duiden op een prangende humanitaire situatie, op een familiaal isolement en op een zekere afhankelijkheid ten opzichte van de te vervoegen tante in België, de afgifte van een

humanitair visum een omzeiling van de procedure tot gezinshereniging zou inhouden. Hij benadrukt nogmaals dat gezinshereniging tussen een niet-Europese nicht en tante niet is voorzien in de Belgische vreemdelingenwet en dat humanitaire visa slechts in zeer uitzonderlijke gevallen worden uitgereikt.

Ten slotte geeft de gemachtigde nog aan dat, indien nodig, de verzoekende partij door haar tante vanuit België financieel gesteund kan worden via internationale geldoperators of andere kanalen, dat materiële of andere hulp eventueel kan worden verzonden via internationale koeriersbedrijven en dat steeds contact kan worden gehouden via de moderne communicatiekanalen.

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij niet betwist dat zij niet kan genieten van gezinshereniging op basis van artikel 10 van de vreemdelingenwet. Zij betwist verder ook niet dat de afgifte van een humanitair visum geen recht, maar een gunst is, dat zulk visum slechts in uitzonderlijke gevallen, op humanitaire basis wordt toegekend en dat de gemachtigde in dit verband over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt.

De verzoekende partij gaat daarentegen wel in op de motivering van de gemachtigde aangaande de voorgelegde documenten, met name een geboorteakte en een certificaat van overdracht van de ouderlijke verantwoordelijkheid.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde in de bestreden beslissing benadrukt dat de voorgelegde documenten niet voldoen aan de voorwaarden volgens het internationaal recht om te worden gelegaliseerd. De verzoekende partij betwist ook niet dat de voorgelegde documenten *in casu* inderdaad niet zijn gelegaliseerd.

Artikel 30 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR), dat betrekking heeft op de legalisatie van buitenlandse rechterlijke beslissingen en authentieke aktes, luidt als volgt:

“§ 1. Een buitenlandse rechterlijke beslissing of authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of bij uittreksel, in origineel of bij afschrift, te worden voorgelegd.

De legalisatie bevestigt slechts de echtheid van de handtekening, de hoedanigheid waarin de ondertekenaar van het stuk heeft gehandeld en, in voorkomend geval, de identiteit van het zegel of de stempel op het stuk. (...)

§ 2. De legalisatie wordt gedaan :

1° door een Belgische diplomatieke of consulaire ambtenaar die geaccrediteerd is in de Staat waar de beslissing is gewezen of de akte is opgesteld;

2° bij gebreke hiervan, door een diplomatieke of consulaire ambtenaar van de buitenlandse Staat die de

3° bij gebreke hiervan, door de Minister van Buitenlandse Zaken.

§ 3. De Koning bepaalt de nadere regels van de legalisatie.”

Uit artikel 30, § 1, eerste lid van het WIPR blijkt aldus uitdrukkelijk dat een buitenlandse authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België te worden voorgelegd. Zoals ook de omzendbrief van 14 januari 2015 houdende instructies inzake legalisatie en onderzoek van vreemde documenten (BS 22 januari 2015) in zijn punt 3.1. stelt, is de legalisatie aldus een noodzakelijke (maar geen voldoende) voorwaarde om een buitenlandse authentieke akte in België te aanvaarden.

De verzoekende partij kan niet voorhouden dat het in deze omstandigheden kennelijk onredelijk zou zijn van de gemachtigde om te oordelen dat de authenticiteit van voorgelegde documenten, bij gebrek aan legalisatie, niet kan worden geverifieerd. Daarnaast stelt de gemachtigde in de bestreden beslissing geenszins dat er geen authentieke Somalische documenten zouden bestaan. Tevens blijkt dat hij de voorgelegde niet-gelegaliseerde stukken ook daadwerkelijk verder in overweging heeft genomen.

Met betrekking tot de voorgelegde geboorteakte stelt de Raad vooreerst vast dat de gemachtigde aan de vaststelling dat de authenticiteit van dit document niet kan worden geverifieerd, op zich geen negatieve gevolgen verbindt. Het blijkt niet dat hij zou betwisten dat de verzoekende partij de nicht (het kind van de overleden zus) van de referentiepersoon is en dat hij dus op zich hun familieband zou betwisten.

Verder gaat de gemachtigde uitdrukkelijk in op de inhoud van het certificaat van overdracht van verantwoordelijkheid van 3 april 2018. De verzoekende partij voert in dit verband echter aan dat de gemachtigde zich verliest in losse speculaties, die ingaan tegen de door de verzoekende partij voorgelegde documenten. Zij stelt dat geen rekening wordt gehouden met de verklaringen die haar tante

(de referentiepersoon) tijdens haar eerste asielgehoor op 28 oktober 2015 heeft afgelegd, waarin zij reeds aangaf dat zij zorgde voor het kind S. A. N. (dit is de verzoekende partij) van haar overleden zus. Zij verwijst in dit kader naar aanbevelingen van het UNHCR van januari 2018 met betrekking tot gezinshereniging van vluchtelingen en anderen die nood hebben aan internationale bescherming. Er wordt hierin aangegeven dat het aangewezen lijkt om van hen te verwachten dat zij hun identiteit en/of familiebanden aannemelijk maken eerder dan bewijzen en om hun het voordeel van de twijfel te geven. De verzoekende partij stelt dat zij de indruk heeft dat zij het “nadeel” van de twijfel krijgt, in weerwil van de voormelde aanbevelingen. Daarnaast wijst zij nog erop dat uit rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgens haar de plicht volgt om een zekere geloofwaardigheid toe te dichten aan de verklaringen over de gezinsbanden van het familielid tijdens de asielprocedure, gelet op het feit dat de lidstaat het familielid een beschermingsstatus heeft toegekend.

De Raad benadrukt in de eerste plaats nogmaals dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde de identiteit en/of familiebanden van de verzoekende partij zou betwisten.

Daarnaast kan de verzoekende partij op zich niet dienstig voorhouden dat de gemachtigde zou hebben geweigerd rekening te houden met de verklaringen uit het asioldossier van haar tante. Hij verwijst in de bestreden beslissing immers uitdrukkelijk naar de verklaringen die deze tante, de referentiepersoon, aflegde op 28 oktober 2015, in het kader van haar eerste in België ingediende verzoek om internationale bescherming. Hij geeft in dit verband aan dat de referentiepersoon in het kader van haar asielprocedure op 28 oktober 2015 verklaarde dat haar beide ouders op dat moment nog in leven waren, en dat een Somalische rechtbank in het “certificaat transfer van verantwoordelijkheid” aangeeft dat de moeder overleed na de geboorte en de vader van betrokkene daarna verdween.

De Raad stelt vast dat de verklaringen die de referentiepersoon op 28 oktober 2015 aflegde, zich niet in het administratief dossier van de verzoekende partij bevinden. De verzoekende partij voegt de “verklaring DVZ” van 28 oktober 2015 echter wel als stuk bij het verzoekschrift, zodat de Raad de inhoud ervan kan nagaan. Er kan niet worden voorgehouden dat de gemachtigde geen kennis van het gehoor van 28 oktober 2015 zou hebben gehad, aangezien hij zich erop zelf uitdrukkelijk heeft beroepen in de bestreden beslissing.

Uit het gehoor blijkt dat de referentiepersoon op 28 oktober 2015 aan de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van de vraag over haar ouders (vraag 13) niet verklaarde dat deze zouden zijn overleden. Uit dit gehoor blijkt verder, zoals de verzoekende partij in haar verzoekschrift terecht aangeeft, dat de referentiepersoon op de vraag over haar kinderen (vraag 16) niet alleen haar eigen kinderen vermeldde, maar tevens het volgende stelde: “kind van mijn overleden zus, waarvoor ik ook zorg A(...) N(...) S(...)”. Zij verklaarde dat het kind op dat moment twee jaar was. Deze leeftijd komt overeen met de leeftijd die het kind op basis van de in het kader van de visumaanvraag opgegeven geboortedatum (begin maart 2013) op dat moment ook had.

Op het certificaat van overdracht van verantwoordelijkheid van 3 april 2018 wordt vermeld dat twee (met naam genoemde) getuigen op 3 april 2018 voor het gerecht zijn verschenen en dat zij onder ede hebben bevestigd dat A. N. en F. A. A. de biologische ouders zijn van de verzoekende partij. De naam van de moeder komt overeen (op een kleine afwijking in de schrijfwijze van de voornaam na) met de naam van de moeder die wordt vermeld op de geboorteakte van de verzoekende partij van 25 maart 2018. Vervolgens wordt aangegeven dat deze getuigen de rechtbank hebben geïnformeerd dat de moeder van het kind bij de bevalling is gestorven, terwijl de vader is verdwenen voor het kind is geboren, en dat na de dood van de moeder de tante S. A. A. (zijnde de referentiepersoon) van het kind haar borstvoeding heeft gegeven, het kind heeft opgevoed en de voogd (“guardian”) van dit kind is geweest. Vervolgens hebben de getuigen de rechtbank gevraagd om de verantwoordelijkheid voor het kind over te dragen aan haar tante S. A. A. en wordt deze overdracht door de rechtbank aanvaard.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde aldus wel degelijk uitdrukkelijk rekening heeft gehouden met bepaalde verklaringen die de referentiepersoon op 28 oktober 2015 heeft afgelegd, met name de verklaringen die zij aflegde met betrekking tot haar ouders (zijnde de grootouders van de verzoekende partij). Nog daargelaten de vaststelling dat niet duidelijk is op welke manier deze verklaringen met betrekking tot de grootouders van de verzoekende partij relevant zijn in het licht van de situatie van de verzoekende partij en haar ouders, kan de Raad echter niet anders dan vaststellen dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met de verklaringen van de referentiepersoon van 28 oktober 2015 die *in casu* wel rechtstreeks betrekking hebben op de verzoekende partij. De referentiepersoon heeft immers

reeds op 28 oktober 2015 uitdrukkelijk verklaard dat zij ook zorgde voor het overleden kind van haar zus, S. A. N., zijnde de verzoekende partij.

Verder kan de verzoekende partij gevolgd worden, daar waar zij stelt dat de gemachtigde zich in zijn motief aangaande het voormelde certificaat beperkt tot loutere speculaties. De opgenomen motivering maakt niet duidelijk, en de Raad ziet niet in, op welke manier uit de verklaringen van de referentiepersoon over haar ouders, samen met de weergegeven inhoud van het voormelde certificaat (waarbij de gemachtigde overigens verkeerdelijk stelt dat uit dit certificaat zou blijken dat de vader na in plaats van vóór de geboorte van de verzoekende partij verdween) moet blijken dat de verzoekende partij nog een levende vader heeft en vermoedelijk nog andere tantes en ooms. Dat niet blijkt dat de vader van de verzoekende partij reeds overleden zou zijn, blijkt inderdaad op zich niet uit het voorgelegde certificaat van 3 april 2018 en wordt door de verzoekende partij ook geenszins beweert. Het voorgelegde certificaat spreekt zich echter in het geheel niet uit over leven of dood van de vader, het stelt immers enkel dat de vader van de verzoekende partij nog voor de geboorte van de verzoekende partij verdween. Ook over de aan- of afwezigheid van andere tantes en ooms wordt in het betrokken certificaat niets vermeld. Op basis van de opgenomen motivering blijkt dan ook niet dat de gemachtigde op een correcte wijze tot dit besluit is gekomen. Vervolgens blijkt ook niet op grond waarvan de gemachtigde heeft geoordeeld dat “*dergelijke tegenstrijdigheden*” de geloofwaardigheid van de visumaanvraag vandaag niet ten goede komen en dat hij geen correcte inschatting kan maken van de algemene familiale levensomstandigheden van de verzoekende partij in Somalië.

Daarnaast voert de verzoekende partij aan dat het niet duidelijk is hoe de gemachtigde meent dat een verdwenen vader voor zijn dochter zou kunnen zorgen. De gemachtigde stelt inderdaad dat er geen wettelijk geldende bewijzen werden voorgelegd betreffende het overlijden van de ouders en dat de vader op basis van de voorgelegde documenten nog in leven zou zijn, met name verdwenen. Hieruit besluit de gemachtigde dat de verzoekende partij “*dus*” niet aantoonbaar geïsoleerd te zijn in het land van herkomst en dat er niemand is die voor haar kan zorgen. De Raad herhaalt vooreerst dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde zou betwisten dat de moeder van de verzoekende partij (met name de zus van de referentiepersoon) overleden zou zijn. Vervolgens kan de Raad echter niet anders dan vaststellen dat, zelfs als kan worden aangenomen – omdat geen bewijzen betreffende het overlijden van de vader voorliggen – dat deze nog in leven is, het kennelijk onredelijk is om zonder meer aan te nemen dat een vader die verdwenen is (en dit zelfs reeds vóór de geboorte van de verzoekende partij), voor dit kind zou (kunnen) zorgen. Bovendien heeft de referentiepersoon op 28 oktober 2015 reeds verklaard dat zij voor de verzoekende partij zorgt en maakte zij daarbij geen melding van de vader van het kind. Hoger heeft de Raad reeds vastgesteld dat niet blijkt dat de gemachtigde in zijn motivering rekening heeft gehouden met de verklaringen van de referentiepersoon aangaande de verzoekende partij.

Gelet op het bovenstaande stelt de Raad vast dat het besluit van de gemachtigde in de bestreden beslissing dat er, “*gelet op bovenstaande*”, sterke aanwijzingen zijn dat de verzoekende partij helemaal niet familiaal geïsoleerd is, niet zonder meer overeind kan blijven.

De Raad benadrukt dat de gemachtigde niet enkel heeft gemotiveerd omtrent het voormelde certificaat van 3 april 2018, maar tevens uitdrukkelijk heeft vastgesteld dat geen bewijzen voorliggen van regelmatige contacten tussen de verzoekende partij en haar tante in België of van enige (financiële of andere) ondersteuning die de tante vanuit België zou bieden aan de verzoekende partij. Dit wordt door de verzoekende partij op geen enkele manier betwist. Ook op de vaststellingen aangaande de ingediende asielaanvraag in Oeganda en de door de gemachtigde aangehaalde mogelijkheden van financiële of materiele hulp en contact houden, gaat de verzoekende partij niet in.

De Raad kan als annulatierechter echter niet in de plaats van de gemachtigde oordelen of de bestreden beslissing nog overeind kan blijven, zonder de vastgestelde materiële motiveringsgebreken met betrekking tot het familiaal isolement van de verzoekende partij in Somalië. Zo kan de Raad niet in de plaats van de gemachtigde beoordelen of de gemachtigde de voorgelegde documenten en verklaringen nog steeds als twijfelachtig zou bestempelen, als hij deze had beoordeeld in het licht van de verklaringen van de referentiepersoon van 28 oktober 2015 die in lijn liggen met de inhoud van de voorgelegde documenten (minstens van het certificaat van overdracht van verantwoordelijkheid van 3 april 2018). Ook kan de Raad niet beoordelen op welke manier de gemachtigde de aanvraag van de verzoekende partij had beoordeeld, zelfs los van de voorgelegde documenten, als hij in zijn motivering wel rekening had gehouden met de verklaringen van de referentiepersoon van 28 oktober 2015 die rechtstreeks op de verzoekende partij betrekking hebben. De Raad kan immers niet in de plaats van de

gemachtigde oordelen welk gewicht moet worden gehecht aan de verschillende motieven waarop de bestreden beslissing is gestoeld. Hoe de verschillende motieven zich ten opzichte van elkaar verhouden, kan ook niet worden afgeleid uit de bewoordingen van de bestreden beslissing.

In haar nota met opmerkingen gaat de verwerende partij niet concreet in op het betoog van de verzoekende partij aangaande de verklaringen die de referentiepersoon op 28 oktober 2015 reeds aflegde met betrekking tot de zorg voor de verzoekende partij. Zij benadrukt, net als de gemachtigde, dat de toekenning van een humanitair visum een gunst en geen recht is. Dit maakt echter niet dat de gemachtigde zijn beslissing niet op een correcte manier moet motiveren en in deze motivering geen rekening zou moeten houden met het geheel van de elementen van het dossier.

Verder stelt de verwerende partij nog, weliswaar met betrekking tot het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, dat de verzoekende partij voorhoudt dat haar tante haar wettelijke voogd is, terwijl uit de visumaanvraag blijkt dat de heer A. M. M. haar wettelijke voogd zou zijn. Volgens de verwerende partij is dit de naam van haar oom. De Raad stelt vast dat op de "*application for a visa for a long stay in Belgium*" inderdaad wordt vermeld dat de heer A. M. M. de wettelijke voogd van de verzoekende partij zou zijn. De verwerende partij maakt niet duidelijk op grond waarvan zij aanneemt dat dit de oom van de verzoekende partij zou zijn. Volgens de door de Belgische ambassade te Kampala doorgestuurde "*demande de visa*" zou de heer A. M. M. immers de vader van de verzoekende partij zijn. Volgens het voorgelegde certificaat van 3 april 2018 zou de (verdwenen) vader van de verzoekende partij echter A. N. heten. De broer van de referentiepersoon (de oom langs moederszijde) heet volgens de verklaringen van de referentiepersoon van 28 oktober 2015 dan weer M. A. A. en was op het ogenblik van de geboorte van de verzoekende partij ongeveer twaalf jaar (op het moment van de visumaanvraag ongeveer vijftien jaar). Nog los van de vaststelling dat niet duidelijk is wie de voormelde heer A. M. M. precies is, maakt het betoog van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen hoe dan ook een *a posteriori*-motivering uit. De bestreden beslissing bevat immers geen enkel motief in dit verband. Met een betoog in de nota met opmerkingen kan de verwerende partij de vastgestelde motiveringsgebreken niet herstellen.

Ten slotte wijst de verwerende partij, opnieuw in het licht van het voormelde artikel 8, naar het feit dat de verzoekende partij met een aantal familieleden in Kampala verblijft, zodat zij kennelijk niet geïsoleerd leeft in het land van verblijf Oeganda. De Raad heeft echter reeds vastgesteld dat hij niet in de plaats van de gemachtigde kan beoordelen of deze vaststelling zou volstaan om de bestreden beslissing te schragen, ook zonder het door een materieel motiveringsgebrek aangetaste motief aangaande het familiaal isolement in het land van herkomst, Somalië.

Met haar betoog kan de verwerende partij geen afbreuk doen aan de vaststellingen van de Raad.

Een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 9 van de vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

4.4 Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 21 november 2019 houdende de weigering van een humanitair visum wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend twintig door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE